GHEORGHE NICULESCU

FLORENTIN SMARANDACHE

PRIN ALBE ȘI CLASICE

EPII TÂRZII

CASA DE PRESĂ ȘI EDITURĂ ANOTIMP
EDITURA ABADDABA

GHEORGHE NICULESCU FLORENTIN SMARANDACHE

PRIN ALBE ŞI CLASICE EPII TÂRZII

Casa de Presă şi Editură "Anotimp"
Aleea Emanuil Gojdu, 3
3700, Oradea
Telefax: -59-417421

Editura Abaddaba
Sovata 32/4
3700, Oradea
Telefax: -59-153792

ISBN 973-98564-9-7

GHEORGHE NICULESCU FLORENTIN SMARANDACHE

PRIN ALBE ŞI CLASICE

EPII TÂRZII

Casa de Presă şi Editură "Anotimp"
Editura Abaddaba
2000

ÎNTÂMPLĂTOARE

ÎNTÂMPLĂTOR

Sunt locul în care
Întâmplător
Nu s-a întâmplat nimic.
Acum,
Tot întâmplător,
S-a întâmplat să
Nu mai vreau să fiu
Locul în care
Nu s-a întâmplat
Nici o-ntâmplare.

UȘI

Este prima ușă
La care bat.
Dacă nu-mi deschizi,
Spune-mi, te rog,
Cum trebuie să bat
La alte uși
Ca să nu mi se deschidă?

ÎNCERC

Cu buzele lipite de mâna dreaptă a poeziei
Încerc, cu gândul, să curăț
Nefirescul de sub geana omenirii,
Geană tot mai surmenată de neliniști dușmane.

Cu buzele lipite de geana de lumină a poeziei,
Mă închin Soarelui -
Ochiul de ciclop al zeului Infinit -
Zeu în care vreau să mai cred.

Cu buzele lipite de corola poeziei,
Încerc să pun o floare în locul unui spin.
Iar în locul fiecărui rău
Aș vrea să pot planta un bine.

SINGUR

Vreau să fiu singur
O singură dată,
Cu o singură floare
Sau cu o singură stea.
Cine mă înțelege,
Va fi răsplătit
O singură dată,
Într-o singură posteritate,
Cu o singură vorbă bună,
Nescrisă pe soclul unei statui
Din singura lume
Populată cu un singur om.

ÎNTREBĂRI

Mamă, de ce se crapă de ziuă?
De ce nu se crapă de noapte?
Sau, de ce nu se crapă de pace?
Mama oftează și tace.

CULORI

L-am văzut cum auzea
Despre culori că sunt frumoase
Și l-am auzit cum le vedea
Deși el nu mă auzea că-l văd.
Când n-a mai auzit
Ce era de văzut pentru alții,
Albastru se făcu și mai albastru,
Albul se făcu mult mai alb,
Pentru a-l înlesni pe galben
Să devină mai galben;
Negrul a devenit mult mai negru
Și, mai ales, mult prea devreme
Atât de devreme încât
Verdele n-a mai putu deveni
Verde, verde, verde...

ALB

A scris versuri imaculate;
Albe, albe, albe...
Atât de imaculate încât
Li se imputa
Lipsa totală a negrului.
A plecat apoi -
Tot în alb -
Să caute veşnicia
Cu monotonia ei
De negru, negru, negru...

PREŢ

Am cumpărat
Preţ de o lacrimă,
O stea
Şi o floare,
Pe care
Le-am amanetat
Preţ de un vers,
Pentru o clipă
De linişte şi pace totală
În univers.

UNIVERS

În palma Infinitului
Creşte pomul vitezei
Care rodeşte spaţii
Pentru fiii Timpului.

O FRUNZĂ

Cad flori de măr
În sânul primăverii.
Carul Mare
Scârțâie sub povara Infinitului.
Eu încerc să apăr,
Cu o frunză,
Pământul,
De grindina timpului pierdut.

METAMORFOZE

Marea, ca un ochi de ciclop,
Plânge cu lacrimi de nori
În palma timpului.
Publius Ovidius Naso,
Din turnul cetății,
Numără Dacii liberi: 1, 2, 3, 4,...

Marea cu ochi de ciclop,
Plânge cu lacrimi de nori
În palma timpului.
Ovidius Publius Naso,
Din înălțimea soclului,
Numără Dacii libere: 1100, 1300, 1310, 1400...

UN AC CU AȚĂ ALBĂ

Încetase canonada.
Soldații, respirând puțină pace,
Își coseau rănile și nasturii rupți
De la mantale.
Ion abia băgaseața în ac.
N-a mai apucat să-și coase nimic;
L-a cosit o rafală de mitralieră.

Camarazii săi (toți Ioni)
N-au avut vreme, și nici din ce,
Să-i facă sicriu
Și cu atât mai puțin,
Monument funerar.
Au vărsat o lacrimă amară,
L-au acoperit cu puțin pământ,
Au oftat cu năduf,
I-au înfipt la căpătâi
Un ac cu ață albă
Și au plecat să moară pentru Țară.

PORTRET

Cel mai iubit portret
Este al mamei.
Pentru mine, al mamei mele;
Pentru tine, al mamei tale...
Cel mai iubit portret
Al nostru, al tuturor
Celor de o nație,
Este portretul Țării,
Adică harta Patriei;
Ea reprezintă mama,
Iubita și floarea
Și hrana și crezul nostru sfânt
Și tot și toate pe acest Pământ.

PÂINE

Dacă te uiți
La un bob de grâu
Și nu vezi o pâine,
Nu e bine.
Dacă te uiți la o pâine
Și vezi un bob de grâu,
Nu e rău.

ODIHNA ACTIVĂ

Când obosea de atâta sforăit,
Se scula să se odihnească.
El se odihnea activ
De aceea debita inepții
Mai mari ca toate visele
Pe care nu le putea îndeplini.

MĂR

Omul pretindea că-i mărul lui.
Viermele pretindea că-i mărul lui.
Mărul pretindea că-i viermele lui.
Fluturii nu emiteau pretenții.
Pământul tăcea.
Din pom a mai căzut un măr
Viermănos.

PRIETENIE

Prietenul meu, porumbelul alb,
Mi-a dăruit o crenguță de măslin
Cu condiția să-l învăț
Cum să pună punct după pace.
Cu crenguța de măslin,
Am mulat în noroiul fertil al Terrei
Cuvântul PACE.
După acest cuvânt,
Am pus în loc de punct
Un bob de grâu.
De atunci, stăm de pază
Deoarece
Croncani cu gheare
Și clonțuri de oțel,
Râvnesc la originalul nostru punct
Și nu numai la el.

ÎNVĂȚĂTOAREA

Prima zână bună
Ce mi s-a arătat,
A fost învățătoarea care
M-a făcut a înțelege că
Numele meu poate fi scris,
Că numele mamei poate fi scris,
Că numele ȚĂRII trebuie scris!
Ea m-a mai învățat și că
Toate literele sunt frumoase
Dar cele mai scumpe
Sunt cele cu care se poate scrie
Numele ȚĂRII noastre dragi.

PROPUNERE

Fiind migălos
Să se socotească pe zile
Perioadele de pace
Și cele de război,
Aceste perioade se socoteau în ani.
Eu propun
Să se socotească
În veșnicii.
Hai să începem cu
Prima veșnicie de pace,
După care
Să ne împușcăm reciproc
Și fără motive,
Cu primele flori de măr
Ale celei de a doua
Veșnicii.

NOROC

Un om
Își punea mari speranțe
În loterie.
Când se aștepta cel mai puțin
Să câștige,
I-a născut soția un prunc.

ÎNTR-O SINGURĂ ZI

Într-o zi ce se născuse
Cu pretenții fatidice,
Am văzut un șofer
Evitând o broscuță
Ce țopăia pe asfalt;
Un porumbel șchiop,
Mânca din palma
Unei fetițe blonde;
Un militar -
Fără ordin -
Uda cu apă din pumni,
O floare albă.
Într-o singură zi
Care se născuse cu
Pretenții fatidice,
Am văzut destule pentru
A putea ierta cu ușurință
Copilul care
A pus în ghips piciorul unui scaun
Pe care îl rupsese
Fără să vrea.

AM ÎNVĂȚAT

Am învățat ruseşte
Să-l înțeleg pe Esenin;
Aş învăța englezeşte
Să-l înțeleg pe Shakespeare;
Aş învăța italieneşte
Să-l înțeleg pe Dante.
Aş mai învăța
Încă multe alte limbi,
Dar mi-am dat seama că
Trebuie să învăț mult mai bine
Româneşte
Pentru a-l înțelege pe EMINESCU.

UITASEM

Uitasem să mai umblu desculț
Ca în copilărie.
Întors în sat,
M-am desculțat ca odinioară,
Dar, curând, mi-am dat seama că
M-am întors doar în sat
Nu și în copilărie.

TE MAI AȘTEPT

În așteptarea ta
Am iubit alte zeci de femei
Care aveau mici asemănări
Cu tine.

Toate zecile de femei
Pe care le-am iubit -
Luate separat sau
Luate la un loc -
Nu mi-au putut reda
Integral,
Dragostea de care tu
M-ai păgubit.
Încă te mai aștept...

SINCERITATE

Nu-mi cere purul adevăr
Și eu nicicând n-am să te mint!
Să nu te mint, dacă-ai să-mi ceri,
Îți voi răspunde cu tăceri.

CLASICE EPII TÂRZII

IMPAS

Rămas-am gânditor, muşcându-mi buza,
C-am supărat, în astă seară, muza
Ce deseori mă vizita
(Şi, uneori, mă inspira).

Mi-a reproşat c-o muză prezumptivă,
A plagiat-o repetat
Şi că pe ea o cred naivă
Cu-adevărat.
(Banal, dar chiar aşa s-a întâmplat).

M-a blestemat - plecând în grabă -
S-o caut pretutindeni - inutil -
Şi, în sfârşit, să mă însor cu-o babă!
(Deşi sunt - slavă Domnului! - viril).

De mi-o şchiopa, de-acum încolo, versul,
Nu-i vina mea
Şi simt că bunu-mi prieten, Universul,
Mi-o va ierta.

O, muză, ce plecând m-ai blestemat,
De retractezi, acum, e prea târziu
Căci postul tău, deja e ocupat
De-o tânără cu râs zglobiu.

MĂRTURISIRE

Păşeam din greu, printr-un ţinut arid,
Însufleţit fiind de-o tristă soartă;
Răzbeam prin noaptea timpului torid,
Încătuşând în mine-o Mare moartă.
Ţintă-mi era în umblet, însuşi mersul;
Elanul fără scop, îmi era masa,
Imboldul inutil îmi era casa,
Umbra din suflet, îmi era eresul...
Brăzdând prin timp, am întâlnit o floare -
E viaţă-acum, în fosta-mi moartă Mare
Şi-s fericit că pot să înţeleg
Cum trebuie să fac să o culeg...
Mă simt schimbat, căci am descoperit
Un crez cu mult mai bine definit
Lăsându-mă de fostele-mi vagi legi...
Tu cred că ai putea să mă-nţelegi.

MI-AM CHELTUIT

Mi-am cheltuit iubirea pe-o frunză
Purtată agale de vânt,
Mi-am cheltuit-o pe-a soarelui rază,
Pe-un picur de ploaie, pe-un cânt;

Mi-am cheltuit iubirea-n furtună,
Pe-un picur de ploaie, pe-un cânt,
Mi-am cheltuit-o-n lumină şi-n umbră
Şi-n aerul codrului sfânt;

Mi-am cheltuit iubirea-n izvoare
Şi-n aerul codrului sfânt,
Mi-am cheltuit-o în fapte şi-n vorbe
Şi-n zgomotul ploii cu vânt;

Mi-am cheltuit iubirea în Mare
Şi-n zgomotul ploii cu vânt,
Mi-am cheltuit-o în forme vitale
Născute în sânul acestui pământ...

Mi-am cheltuit iubirea în vânt!

CUNUNIE

Sub bolta naosului sfânt
Bătrânul Eros le-a dus paşii;
Ei reciproc se-aveau în gând
Şi-n cor, cântau enoriaşii.

Din vechi icoane îi priveau
Cu indulgenţă, sfinţii,
Şi din priviri parcă-i sorbeau,
Cu umezi ochi, părinţii.

Apoi, de mână, amândoi,
Păşeau în noua viaţă:
El, dus cu gândul la nevoi,
Iar ea, cu gându-n piaţă.

TRENUL TIMPULUI PIERDUT

A murit azi-noapte timpul,
Într-o gară fără ceas,
Şi-a-ncetat să vină trenul
Cu destine, din oraş.

Mulţi au mai pierdut, în viaţă,
Trenul, dar n-am mai auzit
Nici pe unul să găsească
Tren, deci nu e de găsit!

Sunt pierdut şi eu şi trenul
Pe aici, prin infinit;
El pe mine nu mă prinde,
Iar eu pe el, nici atât!

STELUȚA

O steluță cristalină,
Suavă, uşoară, fină,
A făcut astăzi popas,
Chiar pe vârful meu de nas.

Vrând să ştiu genul ce-l are -
Dac-o număr şi-o declin -
Văd că mica arătare
E de genul masculin.

Stă pe nas şi mă-nfioară,
Apoi - Doamne, ce destin! -
Se transformă-n apă chioară
(Deci de genul feminin).

Pân' să ştiu genul ce-l are
Şi să aflu ce-i,
Luă forma de-agregare
Cu numărul trei.

Dar mă edific pe dată,
Fiindcă minunea cea
Mică, rece şi curată,
A fost primul fulg de nea.

PASTEL NOCTURN

Ies din tainițele serii
Liliecii singuratici;
Spartă-i marginea tăcerii
De buratici.

Crengi muiate-n întunerie
Și-mpart șoapte;
Luna de foc prometeic
Râde-n noapte.

Peste geana de speranță
Tainic a căzut,
Cu tandrețe, eleganță,
Un sărut.

PASTEL RURAL

Pe-o potecă-nzăpezită,
Anevoie, calcă-un om
Care mână-nceț o vită;
Pădurea e amuțită,
Doar o cioară rătăcită,
Cârâie-ntr-un pom.

Un copil cu nasul umed,
Plânge lângă-o poartă;
Pe câmpii, omătu-i neted
Şi natura-i moartă.

Fumul, peste sat, pluteşte,
Focurile-n vetre ard;
Un dulău mă urmăreşte
De după un gard.

Apele în vaduri plâng
Împărțindu-şi şoapte.
Din văzduh,un Demiurg,
Ne trimite noapte.

Doarme lacul amorțit
Şi natura tace;
Iar din satu-mbătrânit,
Izvorăşte pace.

La o casă, arde-n geam
O lumină slabă;
Latră câini: ham, ham, ham...
Luna-i ca o babă.

PLOAIE DE VARĂ

Ploaie de vară, folositoare,
Cu stropi roditori;

Ploaie de vară, cu voci tunătoare,
Din pieptul virililor nori;

Ploaie de vară, cu bice de flăcări
Şi suflu născut din răcori;

Ploaie de vară, iscată-n vârtejuri
Şi moartă în proprii vâltori;

Ploaie de vară, lacrimi de nori,
Plata țăranului plin de sudori,

Ploaie de vară, spectacol verde,
Sfârşit prin căderea cortinei de nori,

Ploaie de vară, cine te pierde,
Să-şi tragă păcatul a nouă ninsori!

PLOUĂ

Plouă galben. Din robinete picură nitroglicerină;
Creşte-o atomică floare-n grădină.
Cu trotil ne este casa zugrăvită
Şi prinsă-n temelii de dinamită.
Copiii au o viaţă râzgâită.

CE AI DE GÂND?

Ieri, ai călcat pe o floare;
Nu te doare?
Azi ai călcat pe-o furnică;
Nu ţi-e frică?
Mâine vrei să calci pe mine;
Nu ţi-e bine?

LA MOARA CU BOB ALES

La moara verbelor alese
A adăstat un căruţaş
Având în saci, vorbe culese
Din mahalale de oraş.
Bob ales de ai, i-a zis morarul,
Nu-ţi iau uium;
De nu, te du de-aici cu carul,
Chiar acum!

OAMENII DE-AR AVEA COARNE

MOTTO: Oamenii de-ar avea coarne,
n-ar mai putea să zboare fără aripi.

Fiecărui, de i-ar creşte
Coarne antimerite,
Mulţi ar merge, îndeobşte,
Aplecaţi de creştete.

Oamenii de-ar avea coarne,
S-ar divide-ai mei fărtaţi
Cel puţin în doua cete:
Cornuţi şi încornoraţi
(Ca şi diavolii din iaduri,
Sau ca cerbii din Carpaţi).

Unora în cap le-ar creşte
Arbori mari, cu greutate
Pe care i-ar numi - poate -
Cu tupeu, sinceritate.

Fiecărui de i-ar creşte
Coarnele după virtute,
S-ar găsi doar ciuţi şi ciute
Şi - extrem de rar - cornute.

Lumea asta, coarne n-are
Şi mă mir cum de ajunge
Către un om oarecare
În postura de-a împunge.

MINERII

Eroi sunt, pentru toată lumea -
Deşi nu-s cunoscuţi de mulţi -
Acei ce schimbă, zilnic, cerul
Cu-ntunecate bolţi sub munţi;

Eroi sunt, pentru toată lumea -
Deşi nu-s respectaţi de mulţi -
Acei ce scot la zi lumina
Plătită cu sudori de frunţi;

Eroi sunt, pentru toată lumea -
Deşi nu-s înţeleşi de mulţi -
Acei care răpesc căldura
Din ferecate borţi de munţi;

Eroi sunt, pentru toată lumea,
Minerii cei ce sfarmă munţi,
Acei ce scurmă-n întuneric
Pentru lumina celor mulţi;

Eroi sunt pentru toată lumea,
Minerii, şi ei nu sunt mulţi;
Când spui miner, erou poţi spune,
Titan ce sfarmă-n braţe munţi;

Eroi cu fapta, nu cu vorba,
Trebui să-i vezi şi să-i asculţi;
Să-i preţuiască, este treaba
Acelor încălziţi şi mulţi.

ULTIMA ŞANSĂ

Nu trage-n animal când se adapă;
Nu prinde peştii prin secări de apa,
Şi nici pe cel din urmă condamnat,
Să nu-l ucizi când e de mâini legat.

Prin plebiscit, întreabă orice om
Dacă-i dispus să moară de atom
Şi chiar dacă jumate-ar zice DA!
E prea destul pentru a renunța.

Chiar dacă vrei să-ți iei, pe drept, revanşă,
Lasă-i şi celui slab măcar o şansă.

EROUL OBOSIT

Împovărat de lupte grele, domic
De liniște, eroul merge-n noapte
Spre turnul vechi şi văduvit de omic
Ce-şi năruie tăcerile în şoapte.

Ajuns târziu, sub cumpăna fântânii
Ce izvorăşte-n taină, vorbe mute,
El s-a culcat pe căpătâiul mâinii
Vrând ca eternitatea să-l sărute;

Dar fu trezit de lumea dimineții,
Eroul, plin de bine şi temut,
Căci nu sosise încă, pacea vieții
Şi multe mai sunt de făcut.

LUMEA

Lumea-i o grămadă de popice, inutilă,
Al cărui destin îl constituie-o bilă,
Iar Dumnezeul lor este gorila
Ce-aruncă bine, sau mai rău, cu bila.

De-aruncă bine-i cataclism potopitor,
Iar dacă nu, e-un fapt divers, întâmplător;
Dar nu-s destule-a bilei grele rele:
Sunt şi popice care se doboară între ele!

STINDARDUL MEU

Din cârpă, te-am făcut stindard
Iar tu, te vrei linţoliu;
Cât sunt în viaţă, pot să ard,
În suflet, şi stindard şi doliu.

ROATA

Nimeni azi nu ştie bine
Câte secole trecură
Până când, demult, odată,
De conturul lunii pline,
Raţiunea omenească
S-a lăsat influenţată
Pentru a crea o formă
Căreia îi zicem roată.

Fiind inventată roata,
Omul a-nceput, pe dată,
S-o-nvârtă mereu mai bine
Până când, odată, -n fine,
Ajungând cu ea pe Lună,
Şi-a dat seama că se poate
S-ajungă şi mai departe
Dacă n-ar fi unii care
Bagă beţe-n roate.

EL

Întâi n-a fost cuvântul şi nici fapta,
Ci-a fost a spiritului hrană: arta.
Natura - geniu cu putere colosală -
A proiectat forma de viaţă ideală -
Maimuţa - care generează-n timpuri omul
Cel care-nvârte roata şi zgândără atomul;
Cel care-şi poate face singur dreaptă parte,
Dar care, prea adesea, e dătător de moarte.

OSPĂŢ PRIMAR

S-aprind feştile-n peşteri, căci serbează
Pitecantropii, astăzi, Noul An.
Desenele rupestre ilustrează
Prinosul lor de muncă fără ban.

Şeful de trib, după ce s-a-mbătat,
A râgâit puternic şi-apoi a cuvântat:
- Să ne mâncăm, la propriu, deja e demodat;
Să demonstrăm la lume ce mult am progresat,
De-acum ne vom mânca prin Presă, prin Senat
(Chiar dacă ăia mâncă şi ce nu-i de mâncat),
Să ne mâncăm tovarăşi, c-aşa-i civilizat!
La muncă nu vă-nfigeţi, cât mai e de furat
Pe-acest meleag bogat ce Domnul ni l-a dat;
Să ne mâncăm ni-i ţelul, aşa precum fac câinii,
Să aibă de ce râde şi-ai noştri, şi străinii!
- Să ne mâncăm! strigară supuşii, într-un glas
Şi-n următoarea clipă, fără şef au rămas.

SĂ ŞTIŢI

Să ştiţi c-a fost şi pâine neagră
Pe care-o procuram cu greu;
Când se muncea câte o oră
Pentru un amărât de leu.

Să ştiţi c-a fost şi marmeladă
Inclusă în meniu, mereu,
Dar nu era nicicând destulă,
Şi nici prea dulce ceaiul meu.

Au fost şi haine de hârtie,
Foame, păduchi şi deteteu;
A fost şi colectivizare,
Canal şi deportaţi, deci GREU!

A fost ce n-aş mai vrea să fie
Pentru acest popor al meu.
Munciţi cinstit! Prin hărnicie,
O să ne-ajute Dumnezeu!

O PUTERE DE-AŞ AVEA

O putere de-aş avea,
Uite ce n-aş face eu,
Chiar de-ar fi condiţii certe
Şi-ar promite să mă ierte,
Mult-Prea-Bunul Dumnezeu:

N-aş pune pleoapă pe pleoapă
Pân' n-ar curge prin ţevi apă;
N-aş pune mâncare-n gură
Pân' n-ar fi-n case căldură;
Nici nu m-aş putea culca,
Până ce toţi n-ar avea
Ce munci şi ce-mbrăca
Şi - mai ales - ce mânca.
Nu aş zâmbi niciodată
Cât Ţara e poluată
Cu gunoaie şi cu fum,
Bişniţari, excroci şi scrum;
Radiaţii, mincinoşi,
Trădători şi puturoşi;
Hoţi, corupţi, ape murdare,
Imbecili şi dezbinare.

Dar fiindcă n-am nici o putere,
Pentru cei tari, mă rog mereu, mereu,
Să poată face tot ce li se cere
Pe placul tuturora şi al meu
Iar de nu vor... Să-i bată Dumnezeu!

DE SUB PIATRĂ FUNERARĂ

Trag clopotele mamă, - a sărbătoare;
Tu, aplecată pe mormântul meu,
Te chinui să-mi aprinzi o lumânare;
Mi-ai pus şi flori, şi plângi că-ţi este greu.

Cu lacrimile tale, dragă mamă,
Nu poţi spăla prea-multul lumii rău;
Deşi nu vin când glasul tău mă cheamă,
Aş vrea să crezi că nu-i mort fiul tău,

Că veşnic va trăi în astă lume,
Deşi el zace-ntr-un umil cavou,
Va dăinui mereu, ca simplu nume,
Înscris citeţ pe-o cruce de erou.

Mereu acest pământ va naşte fiare
Şi vânzători de Ţară şi Popor,
Vor omorî copii cu-ale lor gheare,
Iar mamele îi vor jeli cu dor.

Ridică-te şi mândră fii, deci, mamă,
Căci fiul tău n-a pregetat la greu,
Iar pe duşmani şi vânzători de Ţară
În veci de veci i-o bate Dumnezeu!

ŞTIM

Am ştiut să rupem lanţuri
Spre a supravieţui;
Ştim cum să ne batem pruncii
Şi duşmanii, de vor fi.

Pentru ca noi să fim noi,
S-au jertfit mii de eroi,
De-a lungul secolelor,
Pentru scumpa noastră glie;
Pentru ca urmaşii lor
Să trăiască-n armonie
Până-n vecii vecilor.

Cei ce nu striveau nici muşte,
Nu au ezitat să-mpuşte,
Cu o aprigă mânie,
Pe orice neam de pribeag
Ce râvnea cu lăcomie
La pământul nostru drag.

Popii lepădau veşminte
Şi puneau mâna pe flinte
Căci mai sfânt ca cele sfinte,
E pământul cu morminte
Ce păstrează oseminte
De copil şi de moşneag,
De străbun şi de părinte
Sau de frate drag.

Ştim cum trebui să muncim,
Ştim cum trebui să zâmbim,
Bine ştim cinstiți să fim,
Ştim eroii să-i slăvim,
Ştim duşmanii să-i zdrobim,
Ştim şi hora să-nvârtim,
Buni români noi ştim să fim,
Ştim, ştim, ştim!

Ştim cum să ne iubim glia
Respectăm mult omenia;
Îi detestăm pe tirani;
Ştim să apărăm moşia
Dată de daci şi romani,
Ştim să înfruntăm duşmani!

Ştim cum să facem soarta;
Drepți şi demni noi ştim să fim,
Ştim să prețuim mult pacea
Căci ne place să trăim.
Ştim, ştim, ştim!

AICI

Fiindcă aici m-am născut
Şi de-aici îmi vine neamul,
Îmi iubesc - ca şi strămoşii -
Glia, cerul, apa, ramul...

Iubesc Dunărea, Carpaţii,
Îmi iubesc părinţii, fraţii
Şi întregul meu popor,
Brav, cinstit şi muncitor.

Aceasta este Ţara mea
Şi alta-n lume nu-mi doresc;
Sunt mândru că-s născut în ea
Şi-aicea vreau să o sfârşesc!

DOAMNE, CU CE ȚI-AM GREȘIT?

Doamne, cu ce ți-am greșit
De-așa rău ne-ai pedepsit?
Pe Nicu l-ai ciuruit,
Pe Emil l-ai golănit,
Pe Ciorbea ni l-ai acrit,
Pe Verdeț l-ai înroșit,
Mohora e Mohorât,
Pe Mihai l-ai bâlbâit,
Iar pe alții i-ai tâmpit,
Așa-ncât au consimțit
Să vândă străinilor
Moșia străbunilor
Pe Insula Șerpilor,
Bată-i boala bolilor!

Dă-ne Doamne, ce-am avut,
Iar pe cei ce ne-au vândut,
Trimite-i lui Belzebut
Ca să îi înece-n Prut
Și să facă din ei pod
Pentru întregul norod,
Să îi calce în picioare
Generații viitoare
Din stirpea românilor
Până-n vecii vecilor!

MOŞ ILIE

Eu am scris o poezie
Despre moşul meu, Ilie,
Şi-am trimis-o la ziar
Să o bage la tipar;
Dar, dacă n-o fi să fie
Să apară pe hârtie,
Tot îmi pare bine mie
Că-i place lui moş Ilie.

În numita poezie
Spuneam despre moş Ilie
Tot ce lumea bună ştie:
Că poartă pălărie,
Că e om de omenie,
Cum a mâncat pâine-amară,
Cum a luptat pentru Ţară...
Dar am spus şi un secret:
Moş Ilie e poet!

El nu scrie pe hârtie
Ci scrie doar pe câmpie.
Ca iobag, a scris cu plugul;
Ca ostaş, a scris cu plumbul,
Iar acum, de când stăpân e,
Scrie Ţării, doar cu grâne.

CÂTEVA POVEŞTI

POVESTEA ROMÂNILOR

Se zice c-a fost odată,
Hăt, în vremea-ndepărtată,
Un moşneag ce-avea o fată
Prea harnică, prea curată,
Prea frumoasă, prea-ntrebată
De feciori din lumea toată.
Mai frumoasă ca natura;
Îngerii i-au dat figura,
Patruzeci de sfinţi, statura,
Iar de caracterul său,
S-a ocupat Dumnezeu.
Avea ochii cum e mura;
Părul lung şi mică gura;
Ca omătu-i era faţa;
Obrazul, să-l tai cu aţa;
Dinţii, ca mărgelele,
Sânii ca gutuile,
Mijlocelul subţirel
Şi piciorul mititel;
Potrivită de statură
Şi cu vorbă dulce-n gură.
Şi-avea fata trai curat
Lângă tatăl său, în sat,
Până când un împărat,
Foarte lacom şi bogat,
Despre fată a aflat
Şi solie i-a-nmânat
Să se ducă la palat,
Dar fata a refuzat.
Împăratul, mâniat,
Pe cal a încălecat
Şi, de oaste-nconjurat,
S-a dus acolo în sat
Şi la moş i-a ordonat
Să îi dea fata, pe dat` !

Moşul a îngenunchiat
Şi mult l-a rugat
Pe cel împărat
Putred de bogat
Să îi lase fata-n sat.
Crudul împărat,
Nu s-a-nduplecat;
Bani i-a aruncat
Moşului, pe dat
Şi, aşa, forţat,
Fata a luat
Şi a şi plecat
Spre a lui palat,
S-o facă mireasă
Şi împărătească.

Moşului, de supărare,
Nu-i mai trebuia mâncare;
Cât era ziua de mare,
Plângea-n drum, plângea-n cărare
Şi nu-şi găsea alinare
Tot spunând la fiecare
De durerea lui cea mare.

Cum plângea moşul aşa,
Cerul se întuneca,
Codrul se învolbura,
Pământul se clătina,
Şi Marea se tulbura,
Iar din Mare îmi ieşea
Un flăcău înalt, spătos,
Foarte tânăr şi-arătos;
Era însuşi Făt-Frumos.
El, salută respectuos,
Se-aşează lângă moş, jos
Şi îl mângâie duios
Cu vorbe alese
De moş înţelese,
Cu vorbe curate
Tare cumpătate.

Şi-au stat, moşul cel bărbos,
Cu voinicul Făt-Frumos,
Patru zile lungi de vară,
De cu zori şi până-n seară
Şi s-au tot gândit
Şi au plănuit
Cum să procedeze
Ca să libereze
Fata bună-a moşului
Din casa-mpăratului.
Dac-au chibzuit,
Cu cale-au găsit
Să meargă prin sate
Şi s-adune, frate,
Flăcăi laţi în spate
Pentru a se bate
Şi să biruiască
Oastea-mpărătească.
Şi s-au strâns flăcăi
De prin munţi şi văi
Tari ca nişte lei
Şi cu pumnii grei.
Cum se adunară,
Cu toţii jurară
Lui Făt-Frumos credinţă
Pân' la biruinţă.
După ce-au jurat,
Ei s-au apucat
Şi s-au ospătat
Cu-o sută de boi,
Cu-o mie de oi,
Cu mii de vedre de vin
În care au pus pelin
Şi cu miere de albine
Tot ca să le fie bine.
Şi în zori de zi, de vară,
Toţi cu apă se spălară:
Cu apă de izvor
Să lupte cu spor
Cu apă de ploaie
Ca să nu se înmoaie,
Cu apă neîncepută
Ca să fie tari în luptă.

Şi, după ce s-au spălat,
Pe cai au încălecat,
Armele au ridicat,
Şi-au înconjurat
Oastea-mpărătească
Vrând s-o biruiască.
Ei veneau puhoi,
Cu părul vâlvoi,
Doborând tot câte doi
Oşteni, în noroi.

Şi-au luptat aşa,
Fără a mânca
Şi fără a bea,
Cât a fost ziua de lungă
Şi-abia au putut s-ajungă
Chiar la împărat
Pe care l-au luat
Şi l-au judecat,
Apoi l-au tăiat
C-adunase în palat,
An de an, şi sat de sat,
Ţinând sub lăcat,
Prea multe fecioare,
Care mai de care
Tot mai inimoase
Şi tot mai frumoase.
Şi-aşa s-a-ntâmplat
Că s-a măritat
Fata celui moş
Chiar cu Făt-Frumos
Şi flăcăii iară
Toţi se însurară
Cu câte o fată
De cea liberată;
Şi-au făcut pe dată,
Nuntă prea bogată
Şi prea minunată.

Şi s-au tot nuntit
Şi s-au veselit
Toţi, cât au poftit;
Ei fiind stăpâni
Cu puterea-n mâini
Peste Ţara lor,
Ţara munţilor
Şi-a câmpiilor;
Ţara codrilor
Şi a grânelor.

Şi spun cei bătrâni
Că aceşti stăpâni
Cu puterea-n mâini,
S-au numit ROMÂNI;
Şi mai povestesc
Că şi-acum trăiesc
Şi-aşa se numesc!

POVESTE NAIVĂ (ŞI PARŞIVĂ)

Vacă cu lapte,
Trei fete mari
Şi două capre
(Cu ochelari)
Avea odată,
La noi în sat,
O gospodină
Fără bărbat.

La altă casă
De prin vecini -
Nu aveau vacă -
Ţineau găini.

Stăpânul casei,
(Cu un picior),
Tot două capre
Şi un fecior.

De-un timp nu face
Vaca viţel,
Găini nu ouă,
Capre... la fel!
Nopţile pierde
Acel băiat
Iar cele fete,
S-au îngrăşat...

La prima casă,
Cu toţii văzură,
Cele trei fete
Trei prunci făcură;
Iar la a doua,
S-a însurat
Fiul, cu-o fată,
Dintr-un alt sat.

POVESTE DURĂ (CU-N GAROI ŞI-O RAPANDULĂ)

A fost odată un garoi
Cataroi,
Care avea un cotoi
Baroi,
Ce se bumbăcea cu-n bibiloi
Hăndrăloi;
Dar să vezi harababură:
A apărut o maură
Ceampaură,
Cu chip naşparliu
Şi şmangliu,
De l-a trombonit pe garoi,
Până s-au unit amândoi,
Iar pe cotoi
Şi pe bibiloi,
Atât i-au oropsit
Până s-au uşchit
Rămânând numai ei doi:
O maură şi-un garoi,
Care au dus un trai fericit
Până au murit
Şi povestea s-a sfârşit.
Notă: Orişice asemănare
Cu personaje reale,
Nu este chiar întâmplătoare.

ÎN JURASIC

Într-o zi, pe un coclaur,
Se-ntâlni un brontozaur
Mahmur,
Cu un dinozaur
Sur;
Şi s-au pupat, desigur,
E sigur
Igur
Gur
Ur
R.

POVESTEA LORDULUI JOHN

Trecând lordul John pe-acasă,
A aflat că nu-l mai lasă,
Mă-sa, la război s-omoare,
Fiindcă trebui să se-nsoare
Cu-o prințesă care are
Numai puțin până moare
Şi-o avere foarte mare.
Hai că-i tare!

POVESTEA CAMPIONILOR

Din satul nostru au plecat
Mulți campioni, în lung şi-n lat
Şi-o lume au îngenunchiat.

Când vin pe-acasă, câte-odat'
Pe rând, sau laolaltă-i bat,
Căci eu sunt cel mai tare-n sat.

Niciunul asta n-a uitat
Fiindcă eu nu i-am lăsat...
Când vin în sat, pe toți îi bat!

ANOTIMPURI

PRIMĂVARA

Primăvara împuşcă văzduhul
Cu

Ploaie de lăstuni în frac
Şi

Cuci orfani, care-şi strigă identitatea
În

Disperarea florilor lovite de brumă
Iar

Verdeaţa inundă câmpii şi păduri
Ca

O mare strivită de ţărmul stâncos.

VARA

Vara cu poala toridă în brâu,
Cu zâmbete dulci, struneşte în frâu,
Pe falnicul Soare cu ochiul de faur,
Ce soarbe agale apa din râu
Şi plouă cu raze de aur
Culoare în lanul de grâu.

TOAMNA

Miroase a veştedă vară trecută,
Toamna aruncă rugină în vii,
Nordul ne-anunţă o toamnă temută;
E timp de beţie şi de elegii.

AUTUMNALĂ
(Acrostih)

Se lasă iar timpul a vară trecută,
Este mai harnică seara, acum,
Ploi reci, pe glie, plâng în valută
Tânjind anotimpul postum.
E prima zvâcnire a toamnei, la cramă,
Mustită în boabele vechilor vii,
Brumată cu gust usturat de pastramă
Răscoaptă prin cele afumătorii.
Începe să bată un vânt dinspre iarnă;
E vreme propice pentru elegii.

BACOVIANĂ
(Acrostih)

Bronz topit, plumb și aramă,
Rugină de timp, culori,
Uliță pustie, cramă,
Must ce-nțeapă, ploi, viori,
Arături, saci, grele care,
Rare păsări, nori, scaieți,
Efemer dor de plecare,
Loc de toamnă și tristeți.

IARNA

Iarna nu e jucărie;
Vremea-i foarte rea
Și-a-nceput - fir-ar să fie! -
Doar cu-n fulg de nea...

CÂNTECE APROAPE POPULARE

FOAIE VERDE IASOMIE

Foaie verde iasomie,
Dar-ar Dumnezeu să vie
Ordin de la Primărie,
Ordin de la Primărie:
Cel ce poartă pălărie,
Trei femei poate să ție.

Măi tată, măi,
Ordinul de-ar apărea,
Trei pălării aș purta,
Băgate una-n alta;
Nouă femei aș ținea,
Nouă femei aș ținea.

Măi tată, măi,
Nouă femei de-aș avea,
Le-aș iubi săptămâna,
Sâmbăta liber le-aș da
Și m-aș duce la mândra
Până luni dimineața,
Până luni dimineața.

Măi tată, măi,
Dar ordinul întârzie;
O dau naibii pălărie!
Vino-ncoa', dragă Mărie
Să-mi fii numai tu soție
Cât o fi viața să-mi fie
Cât o fi viața să-mi fie.

HAI MÂNDRO

Hai mândro să vedem ce-i
Sub frunza crudă de tei
Şi în iarba înverzită,
La fântâna părăsită.

Hai mândro, hai una, două,
Să vezi pasărea pe ouă
Şi, de sus să vezi cum plouă.

Hai mândro să ne iubim,
Iarba să o pătulim,
Pasărea s-o jumulim
Şi fântâna s-o sleim.

Hai mândro, hai una, două,
Să vezi pasărea pe ouă
Şi cu flori să vezi cum plouă.

Sub frunza teiului crud,
Hai mândruţo, hai!
Tu să suspini, eu s-asud;
Hai, de ce mai stai?

CÂNTECUL NEVESTEI

Nevasta care-i frumoasă,
Nici nu spală, nici nu coasă,
Nici nu mătură prin casă,
Dar ţi-e dragă că-i frumoasă.

Nevasta care-i urâtă,
Seara-i obosită frântă,
C-a muncit o zi întreagă
Şi tot nu îţi este dragă.

SUB MESTEACĂNUL TRĂSNIT

Sub mesteacănul trăsnit
Trei frumoase am iubit
Şi-o urâtă aş iubi,
Frică mi-e că ne-o trăsni.

De-ar tuna şi-ar fulgera,
Cu-o frumoasă m-aş culca;
Cu urâta n-aş risca
Chiar dac-aş şti c-ar avea
Paratrăsnet după ea.

Când tună şi când trăsneşte,
Frumoasa te veseleşte
Şi Dumnezeu te fereşte
Iar urâta te-ngrozeşte
Şi fulgerul te plesneşte.

ÎNTRE RĂSĂRIT ŞI-APUS

Între răsărit şi-apus,
Nici o vorbă nu a spus.
Între-apus şi răsărit,
A dormit şi-a sforăit,
Iar, atunci când s-a trezit,
A zis că s-a plictisit
Şi m-a părăsit.

CA LA PODUL DIN VASLUI

Foaie verde-a bobului,
Bate creasta dealului
Sabia boierului
Şi ghioaga răzeşului,
Ca la podul din Vaslui,
Să nu-i placă turcului,
Să-l ia mama dracului!
Ca la podul din Vaslui,
Turcul dracului
Şi cu mama lui!

EPIGRAME

Unui adjunct

Am venit să-i fac ofrandă
Fostului meu şef - defunctul -
Dar mi s-a strigat din stranã:
Iau eu tot, că sunt adjunctul!

Unui şef de birou

Fiindcă are-n stăpânire
Trei creioane şi-un stilou,
Minus multă pregătire,
A fost uns şef de birou.

Unui chefliu

Vrând să-l imiți pe Diogene,
Deteşti şi ţoi şi damigene
Şi te culci lângă butoi
Dar după ce bei cât doi.

Unui aviator distrat

Cu-avionul, faci furori
Urci în slăvi şi te cobori
Însă îți uiți uneori
Capul printre nori.

Unui leneş

- El e cel mai puturos:
Toată ziua şade jos!
- Minte! Zise cel vizat,
Eu chiar azi m-am parfumat!

Mâncătorilor mei

Puțini mai sunt din cei ce nu știu încă
Faptul că nu chiar tot ce zboară se mănâncă
Dar mulți sunt cei ce nu întâia oară,
Mănâncă mult din multul ce nu zboară.

Unuia care greşeşte mereu

- Greşesc şi eu, precum greşeşte fiecare;
Cum zice şi latinul: "Humanum est errare".
- În fine-i omeneşte ca şi tu să greşeşti
Da-i mult mai omeneşte ca bine să munceşti!

Unui neisprăvit

În fața celui de ispravă,
Cu respect mă plec,
Iar din fața ta, cu scârbă,
Mă întorc şi plec.

Unui vânător

Zici că ai vânat un lup,
Două rațe şi-un rățoi;
Dar nu spui cam în cât timp;
În trei ani sau numa-n doi?

Unor "deştepți"

Au auzit, mai înainte,
Că în fosfor ar fi minte.
Şi-au mâncat superfosfați
Să devină învățați.

Unui somnoros

- Anul trecut, cum ai muncit?
- Mai mult am dormit;
Dar promit ca-n anul care vine,
Să dorm mult mai bine.

Unor chiulangii

- Să spună el cum munceam!
- Mai mult ne făceam.
- Şi cum vă plăteau?
- Mai mult se făceau.

Unui viticultor

- Ce şcoli ai terminat, bădiță?
- Am terminat şcoala de viță.
- Nu stai prea bine cu cultura!
- Ba-mi place, bre, viticultura.

Unui meteorolog

- Ce ți-ai propus să faci în Noul An?
- Să dau prognoze eronate, peste plan.

Unuia ce se ocupă cu irigațiile

- Ce recolte-ați estimat
Pe terenul irigat?
- Record de recoltă nouă,
Dacă plouă.

Soției unui judecător

Chiar de greșesc, câte odată,
Eu pot spune tuturor
Că-s femeie judecată:
Am bărbat judecător.

Unui vegetarian

S-a-nsurat cu-o poamă bună,
Cu copil din flori, de-un an;
Lumea a-nceput să spună
Că e vegetarian.

Unui copist

Eu nu știu cum poți să ții
La așa monotonii:
La servici faci numai cópii
Și acasă, tot copíi.

Unui politician

În viața politică -
Zice el - sunt un mic rob;
Și nimeni nu-l critică
Fiindcă-așa e: un microb!

Despre vin

Vinurile - zice moșul -
Sunt atuuri a puterii;
Vinul alb sau vinul roșu,
Vin negru sau... vin minerii!

Unui cuplu

S-au unit şi-au făcut casă,
Un deştept cu o frumoasă
Şi-au făcut copil cuminte:
Ca el la chip, ca ea la minte.

Rebusiştilor craioveni

Prin Craiova, pe la voi,
Găsim rebusişti de soi;
Mai în urmă cu mulţi ani,
Se găseau aici şi bani.

Unor fete

Ştim că-n luna lui august,
Toate poamele au gust:
Tomatele gust de toamnă
Şi fetele gust de doamnă.

Unui beţiv naiv

A băut cam mult alcool
Ce la cap i s-a urcat -
Căci acolo a aflat
Locul cel mai gol.

Porturi şi porturi

- Dragă, în subsidiar,
Ador portul popular.
- Ne potrivim, zice Tanţa,
Eu ador Portul Constanţa.

Unui îndrăgostit

Sunt în stare de orice.
Draga mea,
Pentru tine îmi dau viața...
Alteia.

Unor bilingvişti

Foaie verde şi-o harghită,
Am căzut într-o ispită:
Mâncai brânză covăsnită
Şi am dat în bilingvită.

Unui cuplu

Un băiat şi cu o fată,
Potrivire nesperată:
El e pilit,
Ea, epilată.

PARADOXISME

VERDE DE PARIS

Foaie verde de Paris,
Vă repet ce n-am mai zis:
Un analfabet a scris:
"Ce-i permis, e interzis!"

ASTĂ IARNĂ

Astă iarnă,-n plină vară,
Bătea vânt de primăvară,
Într-o toamnă ca afară,
Rece, dar caniculară.

BOMBA

O bombă iar a explodat -
A doua oară -
Şi va mai exploda odat'
Şi-a *en*-a oară.

LA EXAMEN

Iată întrebările:
- Unde sfârşesc zările?
De ce nu e dulce sarea?
Şi-n ce parte curge Marea?

FABULE

OMUL ŞI POMUL

Vrând să rupă-un copăcel
Să-şi facă-o nuia din el,
Un om, uimit, se pomeneşte
Cu copăcelul că-i vorbeşte:
- Au rupt din mine nişte oi
Şi nişte capre şi doi boi;
Dac-am scăpat de ei - văd bine -
Nu am să pot acum scăpa de tine...
Am şi eu viaţă, ca şi voi,
Şi-aş vrea şi eu să mai trăiesc,
Umbră să fac şi să rodesc.
Bătrân fiind, v-aş putea da
Lemne de foc sau cherestea.
Dar, rupe-mă, dacă aşa îţi place,
Căci m-au mai rupt şi alte dobitoace.
- N-am să te rup căci sunt superior;
Am să te tai frumos, cu un topor.

MORALA:
Copacul are noroc:
Omul nu e dobitoc!

PARA-I PARĂ

Pe-un măr, s-a supărat o pară,
Foc şi pară!
Fiindcă mărul o compară -
Fără să-l poată para -
Cu una ce se vinde pe-o para
Când preţul ei, mereu i-o cifră pară.

FAPTE

Fapta bună, niciodată
Nu e observată
Şi nici lăudată;
Însă, fapta rea,
Repede se va vedea
Şi toţi te vor critica.

PE-UL ŞI *O*-UL

Un *Pe*-u, zice despre *O*-u:
- Sărăcuţ vecin am eu;
E uun nul, e un zerou!
- Ba, eu nu sunt sărăcuţ;
Fiind *O*-u, am un bănuţ!

CU ŞI FĂRĂ NOROC

Un cerşetor care primea folos,
Din când în când, câte-un bacşiş,
Şi, mult mai des, câte-o sudalmă,
Se dădea-n afiş
Ca un om foarte norocos
Fiindcă avea o aluniţă-n palmă.

Un bogătaş la care nu-ndrăznea
Nimeni să-i arunce vreo sudalmă,
Deseori se plângea
Că afacerile-i merg prost
Şi zicea că viaţa n-are rost
Când nu te naşti cu-o aluniţă-n palmă.

MOARTEA CIORII

Astăzi - nu ştiu pentru-a câta oară -
A poposit, pe gardul meu, o cioară
Demodată
Şi mult prea-ntunecată
Spre a fi confundată
Cu-n porumbel,
Oricât de negru ar fi el.
Vecinul meu
(Vânător
Şi bun ochitor)
A îndreptat arma spre ea.
Eu,
Pentru a o salva,
Am început să-l mint (Mea culpa)
Zicând că nu-i cioară
Ci-i o specie rară
De cuc;
Dar ea,
Pentru a infirma
Declaraţia mea,
A zburat într-un nuc
Şi a început a cânta
Pe limba sa
(Mai binezis cârâia).
A urmat o împuşcătură
Şi cioara, cea neagră ca o mură,
A fost adusă la tăcere.

MORALA:
Pasărea pe limba ei piere.

PUŞCA ŞI BALONUL

Întrecerea era aşa:
Puşca tot pocnea
Şi balonul se tot umfla.
Terminând muniţia,
Puşca zice: Nu mai pot!
Iar balonul zice: Ba
Eu mai... poc!

FABULĂ REBUSISTĂ

Povestea nu-i lungă:
Domnul Rebutache
Voia să ajungă
Precum Rebusache.
Şi s-a exprimat
El, anagramat,
Dar n-a debutat
Fiind agramat.

MORALA:
Mai avea de învăţat.

DIVORŢ

- Divorţez de vaca asta
Că-i proastă de rage, zău!
- Poţi să divorţezi; năpasta
Este că eşti bou!

LAMPA ŞI RADIOUL

O lampă de noptieră
Despre un radio, mititel:
- Ăsta e o hahaleră,
Numai vorba e de el!

BARZA ŞI FRĂŢIORUL

- Mamă, când mi-aduce barza
Frăţior, zice Răducu?
- Ai răbdare, zice mama;
Mai întâi, să vină cucul.

ÎN ZĂVOI

Zice mielul către oaie:
- Mie-mi place în zăvoaie.
O căţea, lingându-şi plozii:
- Şi mie îmi plac zăvozii!

OMUL ŞI ANIMALELE

Câinele te adoră
Pisica te ignoră,
Măgarul ţi-e rival
Iar porcul... ţi-e egal!

NITUL ŞI ŞURUBUL

Supărarea nitului
Asupra şurubului:
- Ăsta face şi desface;
E nehotărât. Nu-mi place!

SCOICA ŞI UN CRUSTACEU

Crustaceul către scoică:
- Dragă, îţi urez noroc,
Cât trăieşti, iar după moarte,
Îţi doresc să-ajungi ghioc.

NĂDRAGUL ŞI IŢARII

Nădragul către iţar:
- Aşadar,
Indispensabil de eşti,
De ce te mai izmeneşti?

BLESTEME

BLESTEMUL UNUI PACIENT

De-ți vine pacientul, rugându-te frumos,
Să îl consulți, că-l roade durerea pân'la os,
Iar tu aştepți atenții, te porți simandicos,
Blestemul să te-ajungă! Citeşte deci, mai jos:
Să pici bolnav de icter sau de schizofrenie,
Sau - cel puțin - să dai în hipermetropie!
Te blestem să te doară, de zeci de ori pe an,
Muşchiul sternocleidomastoidian!
Să ți se deregleze talamusul în cap;
Să-ți treacă doar de-ți dă rețetă Esculap.
O soră medicală să-ți toarne-n cupă vin
Dar până-l duci la gură, transforme-se-n venin!
Să ai mâncări alese, dar toate fără gust;
Când dormi, să te visezi în patul lui Procust!
Să-ți cânte insistent, un greier la ureche,
Aceeaşi melodie: săracă, tristă, veche...
Iar când o fi şi-o fi, de te-o-nghiți pământul,
Să-ți țină de urât trei ciori, o stea şi vântul!

ALINIEREA PLANETELOR

- Măi băiete,
Ai aflat
Că azi s-au aliniat
Mai multe planete?
- Dar când eu mă aliniam,
Mă culcam,
Mă sculam,
Mărşăluiam,
Alergam,
Atacam
Şi luptam
Cu Bau-Bau,
Ele unde erau?

ILUSTRATĂ DIN CONCEDIU

La Babele din Bucegi,
În vacanță, merg moşnegi;
Tot în vacanță, tataia,
Se va duce la Mamaia,
Numai eu, în vremea asta,
Cu copiii, cu nevasta
Şi cu soacra - implicit -
Azi, pe Tâmpa am sosit.
(Cred că ați ghicit cum sunt.)

PUTEREA EXEMPLULUI

Unu-şi bătea soția.
Vin eu, cu opinia:
- Bă, de ce o bați aşa?
- Asta este treaba mea!
Bate-o şi tu pe a ta
Şi eu, zău, nu m-oi băga.
Şi-am făcut exact aşa;
Ba-ntrecut-am cu ceva:
Am dat şi în soacră-mea!

PASTILATE

SUSPANS

- Întâi, mi-au pus în spate,
O greutate
Şi nişte cauciucuri la picioare
Şi-apoi m-au aruncat în mare,
Premeditat.
- Şi ai scăpat?
- Precum se vede!
- Aproape că nu-mi vine-a crede;
Oricum, eşti nemaipomenit!
Aşa ceva, eu n-am mai întâlnit;
Aş zice chiar că eşti nemuritor!
- Ba nu. Eu sunt... scafandru amator.

ÎN VIE

La umbra nucului din via
Romanţelor de mai demult,
Stau dus cu gândul la Maria,
Regina unui vis incult.

TESTAMENT

Vrei ca odraslei tale, dreptatea să îi placă?
Pune-i pe un perete, pe al lui Kipling "Dacă".
Iar de-i doreşti, prin lume, cu fruntea sus să treacă,
Pe alt perete pune-i Varnalis: "Antidacă".

TEIUL

Împodobit cu flori, de nobili zei,
Împrăştie mireasmă-un falnic tei,
Pe care-o preţuiesc atât, că-mi pare rău
Că n-o pot integra în poemul meu.

URARE

Din bogatul univers,
Am cules săracu-mi vers
Şi ţi-l dărui - fără fală -
Ca pe-o floare ericală.

Azi, în prima zi de mai,
Îţi doresc să ai când n-ai.

IRONIE

Dintr-o serie întreagă de motive,
Mă abţin să folosesc diminutive,
De aceea vă compar, pe amândoi,
Cu doi cioroi!

HOTĂRÂRE

Tu mi-ai spart inima-n cioburi
Că am avut capul sec,
Dar nu mai înghit cu noduri:
Îmi iau ciobur'le şi plec!

MĂRŢIŞOR

Simbol al timpului trecut
Şi-al primăverii care vine,
Şi-al faptului că mă gândesc
Adeseori şi rar la tine.

CREIONĂRI FĂCUTE CU PIXUL

• Am o mulțime de defecte şi doar o singură calitate: ştiu să-mi controlez defectele.

• Degeaba ştii ce şi cum, dacă nu ştii când.

• Nu mi-e frică de examen. Mi-e frică de examinator.

• Societatea este condusă de cei de pe locul întâi. Cei de pe locul doi îi țin în spate pe cei de pe locul întâi, iar cei de pe locul trei constituie un balast care, din când în când, este aruncat pentru ca societatea să se înalțe.

• Oamenii sunt de două feluri: cei care cred că sunt de două feluri şi cei care nu cred.

• Animalele n-au ruşine fiindcă nu fac nimic de care să le fie ruşine.

• Unul trăgea nădejde, unul trăgea să moară, iar altul trăgea în ei.

• Scuza este un nod făcut unei ațe care urmează să fie trecută prin ac.

• Dacă în cimitir plânsul nu este interzis, cum poate fi interzis cântatul în cârciumă?

• Era întuneric de-ți băgai degetele în ochi şi nu puteai să le mai scoți.

• Una e să te simți iubit, şi alta e să te simți util. Aceste noțiuni nu trebuiesc confundate.

• Dezordinea estetică este o ordine descompusă.

• Când te mănâncă în cap, nu te scarpina în altă parte.

• Când urăşti un om, urăşti pe toată lumea care nu-l urăşte.

• Ultima dorință a condamnatului la moarte a fost să i se dea o țigară. Din acel moment, a devenit fumător pentru toată viața.

• Dacă două semne cu intenții pozitive duc la un rezultat pozitiv (+ şi x), este destul un semn negativ (-) pentru a anula totul.

Ex: 2 + 2 = 4, 2 x 2 = 4 iar 2 - 2 = 0 .

• Proza este muzică lăutărească, versurile clasice muzică simfonică, iar versurile albe, muzică de jazz.

• Puterea prostului nu poate fi constructivă.

• Nu-i greu să devii milionar peste noapte, e greu să nimereşti noaptea în care poţi deveni milionar.

• Când ai o pâine subsuoară, nu ridica mâna asupra celui care ţi-a dat-o: că o pierzi.

• Şarpele, dacă ar merge drept şi nu în serpentine, ar câştiga mult timp, cu care n-ar avea ce face.

• Femeia, cu cât se ţine mai mândră, cu atât este mai umilită, după ce cedează.

• Minerii îşi scuipă sănătatea în subteran, iar nevestele lor le scuipă onoarea la suprafaţă.

• Sunetul muzicii este mult mai frumos decât se aude.

• Sfaturile, ca şi tâmpeniile, sunt gratuite.

• Cei ce nu iubesc sunetele stridente, sunt rugaţi să fluiere.

• Nu lega o prietenie, până ce nu dezlegi o duşmănie.

• Ceasul nu sună niciodată ocupat.

• I-a spus atâtea vorbe dulci, încât a îmbolnăvit-o de diabet.

• El mi-a bătut obrazul cu degetul, iar eu, cu pumnul.

• Unii ies din încurcătură cu capul, iar alţii cu picioarele... înainte.

• Nu te lua după iepure, atâta timp cât nu poţi întrece melcul.

• Prostia nu-i impozabilă. Dacă ar fi, am scăpa ţara de criza economică.

• Frica de moarte poate fi învinsă, dar moartea de frică, nu!

• Dacă portocalele n-ar avea miezul atât de bun, ar avea coaja foarte scumpă.

• Câinele este prietenul omului, nu omul al câinelui.

• Am pornit căsnicia de la lingură şi furculiţă, iar acum am ajuns la cuţite.

• Recunosc: sunt puternic şi nu mi-e ruşine.

• Eu nu-mi port trupul prin biserici, ci biserici port în trup.

• Unii nu ştiu absolut nimic. Nici măcar faptul că nu ştiu.

• Dacă ştii mai mult ca prostul, acesta te crede nebun.

• Iepurele născut în bârlogul lupului, tot iepure se va numi.

• Umilul cerşetor a devenit întâi obraznic, apoi ameninţător.

• Toţi îşi doresc viaţă lungă. Eu îmi doresc moarte uşoară.

• Lipsa de caracter nu se compensează prin lipsă de bun simţ.

• Fereşte-te de cel ce te pupă unde nu te-a putut lovi.

• Eu scriu pentru oameni, nu împotriva lor.

• Secretul cuceririi unei femei: citeşte-i gândurile şi, apoi, înscrie-te în ele.

• Nu mi-e frică de vitejii din faţă, ci de laşii din spate.

• Atâta e de împuţit, că pare a fi făcut cu o gaură mai jos.

• Până la 30 de ani, să nu treacă nici o zi fără să înveţi ceva, iar după 30 de ani să nu treacă nici o zi fără să produci ceva.

• Dacă singura oaie neagră din turmă se vopseşte în alb, nu-i de condamnat.

• Născut la 7 luni şi în marţ(i). Îi mai trebuie o linie să fie partida (de bingo) gata.

• Omul ar trebui să fie zburător. Nu merită să calce în picioare frumuseţile pământului.

• Sforăia atât de tare, încât nu putea să doarmă din cauza zgomotului pe care-l producea.

• Numele scris pe hârtia unei cărţi poate trăi mai mult decât cel scris pe marmura unui mormânt.

• Mumifică-ți gândurile în tuş tipografic şi îngroapă-le între coperțile unei capodopere.

• Singura urmă trainică a trecerii noastre pe acest pământ nu rămâne imprimată în bronzul unei statui, ci în oțelul inoxidabil al gândurilor scrise.

• Dacă n-am auzit pe nimeni zicând "vreme deşteaptă" nu înseamnă că toată vremea e proastă.

• Le-am făcut o pierdere pentru ca, recuperând-o, să le pot face o bucurie.

• Orice haină stă bine dacă are pe cine sta.

• De caracterul unui om îți poți da seama într-un minut, dar trebuie să treacă mult timp până vine acel minut.

• Recunoşti că eşti învins prin felul în care nu vrei să recunoşti.

• Onoarea de-a lupta cu tine m-ar dezonora.

• Îți dau dreptate fiind convins că eşti convins că n-ai dreptate.

• Ilegalul, intrat în legalitate, judecă ilegalitatea.

• Îmi rezerv plăcerea de a nu-ți face plăcere.

• Spune-mi cine te prezintă, ca să-ți spun ce reprezinți.

• Cât ar fi de zgârcit chelul, nu-şi cumpără numai jumătate de piepten.

• Bătrânețea curbează liniile drepte.

• În timp ce nimeni n-a văzut înger urât, eu am văzut drac frumos.

• Din lapte dulce se face iaurt, dar din iaurt, lapte dulce, ba!

• Cine nu ştie, să întrebe! Cine nu ştie, să răspundă!

• Florile au acelaşi miros şi pentru oamenii răi.

• Dragostea la prima vedere este economică.

• Daltonistul nu are şansa să vadă cai verzi pe pereți.

• Dacă cineva nu-şi caută de treabă, să-şi caute de drum.

• Sunt om şi am datoria să realizez ceva plăcut, de aceea stau.

• Oamenii au capacitatea de a uita şi de a se uita... unii la alţii.

• În viaţă trebuie să înveţi şi ce-i folositor pentru alţii.

• Penele de cauciuc nu cresc în arborii de cauciuc.

• Sufăr când văd femei frumoase, dar nu doresc să văd urâte.

• Pisicii nu-i pasă ce părere au şoarecii despre ea.

• Când vrei să faci ceva, găseşti mijloace, când nu, găseşti scuze.

• Important este cât ştii, nu de unde ştii şi de când ştii.

• Mai bine un cui cu haină decât un dulap gol.

• Inteligenţa se vede şi-n întuneric.

• Aurul poate fi pierdut, dar valoarea lui, nu.

• Preţuieşte ceasul după exactitate, nu după marcă.

• E bine să ştii ce vrei, dar şi cum se poate obţine.

• Speranţe mari, pagube multe.

• Cine stă la soare, face umbră.

• Nu există om într-atât de prost încât să nu poţi învăţa nimic de la el.

• Au parcurs acelaşi drum în viaţă, numai că el a mers desculţ.

• Florile de stil nu sunt melifere.

• După formă, ariciul seamănă cu o minge, dar cine-i poate ignora ţepii?

• Perechea câinelui-lup nu este căţeaua-vulpe.

• Cu puţină bunăvoinţă, poţi obţine puţină îngăduinţă.

• Marea prostie este că nu se poate măsura prostia.

• Viața, fiind imaterială, nu-şi poate materializa echivalentul în nimic.

• Nu mâncați fructe vii. Lăsați-le să se coacă şi să moară prin căderea din pom.

• Drumurile vieții nu se sfârşesc nici după moarte, atunci când ai luat-o pe un drum bun.

• Câți călători pun la îndoială competența mecanicului de tren?

• Şi dacă toată lumea ar fi necinstită, merită să fii cinstit măcar de dragul excepției.

• Nu dau dintele meu cariat pe unul de aur, atâta timp cât nu mă doare. Dacă mă doare, dau aur să scap de el.

• Țelul luptei pentru egalitate a fost atins: Ea este bărbat în casă, iar el, fată în casă.

• Vrând să nu par bătrân, mi-am smuls firele de păr alb. Aşa am ajuns... chel.

• Cine eşuează în tentativa de a se îmbogăți, devine sărac şi curat.

• Între banii câştigați şi banii munciți, e o deosebire sesizată numai de cei ce muncesc.

• Orbul a nimerit Brăila, dar cum, numai însoțitorul lui ştie.

• Îmi place tăcerea peştelui, nu şi oasele lui.

• Făcând două, trei, lucruri înțelepte, încep să ți se ierte cele 100 de prostii. Făcând o singură prostie, cele 100 de lucruri bune ți se vor uita.

• Doi necunoscuți au hotărât să iasă din anonimat şi... au făcut cunoştință.

• A fost primit cu multă căldură. Până la urmă s-a ars.

• Viața este plină de aspecte urâte care vin singure. Aspectele frumoase trebuie să le creăm noi.

• Găina, după ce face un ou, cotcodăceşte. Dacă ar oua după ce cotcodăceşte, aş face-o să cotcodăcească mai des.

• Dacă iubirea este un izvor pe care-l părăseşti după ce-ţi potoleşti setea, căsnicia este o fântână pe care o sapi în tinereţe spre a-ţi răcori arşiţele bătrâneţii.

• Dacă s-ar retribui oamenii numai în raport cu inteligenţa, rata şomajului ar creşte vertiginos.

• Şi dacă s-ar vinde inteligenţa, prostul n-ar avea cu ce s-o cumpere.

• Cine ştie să piardă, ştie şi să câştige.

• Decât să trăieşti bolnav, mai bine mori sănătos.

• Dacă prostia ar ţine de foame, mulţi ar muri de sete.

• Apa trece, pietrele rămân, fiindcă nu ştiu să curgă.

• Cel ce rupe lanţuri, nu poate rupe relaţii.

• Nimeni nu-ţi poate sta în cale, dacă mergi pe ocolite.

• Iarna face lupi, aşa cum vara face purici.

• O femeie uşoară s-a căsătorit cu-n om greu şi a ieşit o căsătorie dezechilibrată.

• Toate animalele năpârlesc, numai lupul îşi schimbă părul.

• Bâzâitul unui ţânţar deranjează mai tare ca bubuitul unui tun.

• Unii tac fiindcă nu pot vorbi, iar unii vorbesc numai ca să nu tacă.

• Dacă întrebarea nu costă bani, cât m-ar costa să întreb de ce nu costă?

• Decât iluzii deşarte, mai bine certe amintiri.

• Când scârţâie căruţa, unge roţile, nu schimba caii.

• Unul dintre condamnaţi a fost favorizat. I s-a permis să-şi aleagă ştreangul. Ceilalţi condamnaţi au protestat vehement.

• Cel care are nevoie de ajutor, sfaturile-i sunt inutile.

• Acului, ăţa îi rupe urechea.

• Mi-e frică de şiretenia vulpii, nu de puricii ei.

• Dacă nu te-ai îmbogăţit primind sfaturi, nici n-o să sărăceşti dând sfaturi.

• Nu eşti în câştig dacă ai mulţi prieteni, ci dacă ai buni prieteni.

• Verzei nu îi este frică de iepure, nici atunci când fierb în aceeaşi oală.

• Cine bate cu pumnul în masă, nu are scaun la cap.

• Ştie că este prost şi se autodepăşeşte, devenind din ce în ce mai prost.

• Cultura este molipsitoare. Păcat că sunt atâţia imuni.

• După o iarnă mâncată de lup, nu urmează o vară mâncată de vulpe.

• Toamna, când am vrut să număr bobocii, am găsit un cârd de gâşte.

• Fiindcă nu se face primăvară numai cu o floare, eu am făcut rost de un buchet.

• El, pierzând vara, a intrat direct în toamnă.

• Fă-ţi vara sanie, iarna căruţă, iar primăvara, cumpără-ţi maşină.

• Un pierde-vară a câştigat o toamnă de detenţie.

• După cinzeci de primăveri, încep să apară primele semne de toamnă.

• Un flăcău tomnatic, s-a însurat într-o primăvară cu o vară de-a doua (oară).

• A fost primit cu multă căldură. Era o zi caniculară.

• Ieşit cu greu din iarnă, în primăvară n-a mai vrut să intre.

• Zilele babei sunt numărate în primăveri.

• Am cunoscut o fată frumoasă ca o primăvară, caldă ca o vară, bogată ca o toamnă, şi rece ca o iarnă.

• Pentru a deosebi o iarnă grea de o iarnă uşoară, nu-i nevoie de cântar.

• Îi venea să se dea cu capul de toţi pereţii... când era în cort.

• A parcurs materia de la cap la coadă şi a rămas acolo.

• A fost lăsat de capul lui... un pietroi.

• Ea îl bătea la cap, iar el, invers. O bătea măr.

• I s-a spus din capul locului să fie om la locul lui.

• I-a venit mintea la cap tocmai când şedea pe scaun. De atunci, se crede om cu scaun la cap.

• Unii îşi bat capul cu diverse probleme, iar alţii, cu pumnii.

• Unii îşi pleacă capul, iar alţii urechea.

• Niciodată nu-l doare capul, însă e vai şi-amar de picioarele lui.

• Niciodată nu-i trecuse nimic prin cap. Acum i-a trecut... un glonţ.

• Îşi bătea capul cum să facă să nu stea la rând. Tot gândindu-se, s-a terminat marfa.

• Fiindcă nu-şi vedea capul de treabă, şi-a aprins paie-n cap.

• Mulţi şi-au pierdut capul, însă numai el l-a declarat nul.

• După ce şi-au băgat minţile în cap, au început să mintă.

• Printre capetele încoronate, sunt şi capete încornorate.

• Era atât de cap sec, încât se voia şef la desecări.

• M-am dus la medic cu mâna goală, şi am plecat cu ea în ghips.

• Deşi era o mână de om, trăia pe picior mare.

• Îl avea cu ceva la mână, şi de aceea îi dădea cu piciorul.

• În zadar îi punea palma. Era mână spartă.

• I-a dat o mână de ajutor... să cadă în prăpastie.

• A fost mâna dreaptă a şefului. (Şeful era ciung).

• Deşi nu-i ceruse mâna, lucrau mână în mână.

• Ea îi făcea semne cu mâna, iar el cu ce apuca.

• Pe cei cu mâna lungă-i amâna (ia mâna, ia mâna!)...

• I s-a strâns mâna cu căldură. După ce îi degerase.

• După ce şi-a ieşit din mână, a primit un picior.

• Nu-i la îndemâna oricui să dea norocului cu piciorul.

• Îi venea peste mână să vândă mărfuri, decât pe sub mână. Acum i s-a dat peste mână.

• Fiind elev, a ridicat mâna numai o singură dată. Asupra unui coleg.

• Toţi mă aşteaptă cu braţele deschise, însă eu nu vreau să mă prăbuşesc.

• El nu crede în dragoste la prima vedere, şi de aceea i-a trimis mai multe vederi colorate, după care a cerut-o de soţie.

• Şi-a văzut bârna din ochiul lui... în ochiul altuia.

• Unii au vederi, alţii vedenii.

• Singurul care-şi vede de drum este drumarul.

• Suntem în aceeaşi situaţie: El are o casă cu vedere la Mare, iar eu am acasă o vedere de la Mare.

• Îi spusese cineva că are vederi largi, dar n-a încăput cu maşina printre cei doi pomi.

• Vederea mi-e cam slabă, în schimb, am tenul gras.

• Şi orbul poate avea punctul lui de vedere.

• Nu avea vederi progresiste, ci numai colorate.

• După ce s-a văzut cu sacii în căruţă, i-a murit calul.

• Are o vedere foarte bună. Trebuie doar timbrată.

• În zadar s-a trudit jocheul să mute calul în formă de L.

• Pionul otrăvit a fost mâncat, până la urmă, de cari.

• Nu poate fi ofițer orișice nebun, decât la șah.

• În lumea șahului, restructurările le face adversarul.

• Șahiștii, când stau la masă, se bat.

• Regele era frumos ca scos din cutie (la șah).

• Numai pionul-femelă poate deveni regină.

• Nu toți regii sunt limitați, ca cei de la șah.

• Culmea șahului: să aibă tabla 65 de pătrățele.

• Cel mai ținut în șah... este jocul de table.

• Zarurile au fost aruncate... în cutia șahului.

• El a fost făcut mat, iar ea, mată.

• Reginele se schimbă în văzul tuturor numai pe tabla de șah.

• El a făcut cu ea o partidă bună, cu toate că s-a terminat prin pat.

• Șahul Iranului a fost făcut mat.

• N-a putut motiva nici absența de ieri, nici prezența de astăzi.

• I-a căzut fisa târziu. Deja căzuse fii-sa.

• La ieșirea din oraș scrie "Drum Bun", deși starea asfaltului lasă de dorit.

• Sunt și oameni cărora le place dezordinea... estetică.

• Dragostea trebuie consumată în stare proaspătă, pentru a nu-i lăsa timp să devină obișnuință.

• Sunt locuri unde vântul bate doar de două ori pe an: șase luni dintr-o parte, și șase luni din cealaltă parte.

• Pentru a putea zbura, grațiosul fluture a trebuit să se târască în dizgrațioasa omidă.

• În viață, omul trebuie să facă de toate. Uneori, trebuie să și muncească.

• Omul era între două vârste. Ambele greu de definit.

• Dacă admitem că natura ne este mamă, nu înseamnă că suntem făcuți din flori.

• Eu nu vreau să ajung în Rai. Acolo au dreptul la viață numai morții.

CUPRINS

ÎNTÂMPLĂTOARE....5
Întâmplător....6
Uşi....6
Încerc....6
Singur....7
Întrebări....7
Culori....7
Alb....8
Preţ....8
Univers....8
O frunză....9
Metamorfoze....9
Un ac cu aţă albă....9
Portret....10
Pâine....10
Odihnă activă....11
Măr....11
Prietenie....11
Învăţătoarea....12
Propunere....12
Noroc....12
Într-o singură zi....13
Am învăţat....13
Uitasem....14
Te mai aştept....14
Sinceritate....14
CLASICE EPII TÂRZII....15
Impas....16
Mărturisire....17
Mi-am cheltuit....18
Cununie....19
Trenul timpului pierdut....19
Steluţa....20
Pastel nocturn....21
Pastel rural....22
Ploaie de vară....23
Plouă....24
Ce ai de gând?....24
La moara cu bob ales....24
Oamenii de-ar avea culoare....25

Minerii....26
Ultima şansă....27
Eroul obosit....27
Lumea....28
Stindardul meu....28
Roata....28
El....29
Ospăţ primar....29
Să ştiţi....30
O putere de-aş avea....31
De sub piatră funerară....32
Ştim....33
Aici....35
Doamne, cu ce ţi-am greşit?....36
Moş Ilie....37
CÂTEVA POVEŞTI....39
Povestea românilor....40
Poveste naivă (şi parşivă)....45
Poveste dură (cu-n garoi şi-o rapandulă)....46
În jurasic....46
Povestea lordului John....47
Povestea campionilor....47
ANOTIMPURI....49
Primăvara....50
Vara....50
Toamna....50
Autumnală....51
Bacoviană....51
Iarna....51
CÂNTECE APROAPE POPULARE....53
Foaie verde iasomie....54
Hai mândro....55
Cântecul nevestei....55
Sub mesteacănul trăznit....56
Între răsărit şi-apus....56
Ca la podul din Vaslui....56
EPIGRAME....57
Unui adjunct....58
Unui şef de birou....58
Unui chefliu....58
Unui aviator distrat....58
Unui leneş....58
Mâncătorilor mei....59

Unuia care greşeşte mereu....59
Unui neisprăvit....59
Unui vânător....59
Unor "deştepţi"....59
Unui somnoros....60
Unor chiulangii....60
Unui viticultor....60
Unui meteorolog....60
Unuia ce se ocupă cu irigaţiile....60
Soţiei unui judecător....61
Unui vegetarian....61
Unui copist....61
Unui politician....61
Despre vin....61
Unui cuplu....62
Rebusiştilor craioveni....62
Unor fete....62
Unui beţiv naiv....62
Porturi şi porturi....62
Unui îndrăgostit....63
Unor bilingvişti....63
Unui cuplu....63
PARADOXISME....65
Verde de Paris....66
Astă iarnă....66
Bomba....66
La examen....66
FABULE....67
Omul şi pomul....68
Para-i pară....68
Fapte....69
Pe-ul şi O-ul....69
Cu şi fără noroc....69
Moartea ciorii....70
Puşca şi balonul....71
Fabulă rebusistă....71
Divorţ....71
Lampa şi radioul....71
Barza şi frăţiorul....72
În zăvoi....72
Omul şi animalele....72
Nitul şi şurubul....72
Scoica şi-un crustaceu....72
Nădragul şi iţarii....72

BLESTEME....73
Blestemul unui pacient....74
Blestemul ospătarilor....75
Alinierea planetelor....76
Ilustrată din concediu....76
Puterea exemplului....76
PASTILATE....77
Suspans....78
În vie....78
Testament....78
Teiul....78
Urare....79
Ironie....79
Hotărâre....79
Mărţişor....79
CREIONĂRI FĂCUTE CU PIXUL....81

ISBN 973-98564-8-9